

[Aksel Møller.]

således, at vi i Danmark kommer til et stort Europa, der er organiseret efter en ny opfattelse, med en dårlig økonomi, med et dårligt beredskab af mennesker. Vi har nemlig ikke blot den opgave, som denne tilpasning pålægger os, men vi har også i den højtærede statsministers redegørelse her for tinget klare tilkendegivelser for, at den almindelige økonomiske udvikling i virkeligheden går os imod. Det er jo klart, at landbrugets valutaindtjening falder, og vi kan alle sammen se, det erkender ethvert menneske, at således som den økonomiske kendsgerning er, er dette et forhold af en uheldig karakter. Den højtærede statsminister oplyste, at industrieksportens fremgang nu kun fandt sted i aftagende takt. Det stemmer meget godt med den almindelige usikkerhed, som præger hele verdens økonomi. Vi ser, hvordan andre lande tager reb i sejlene for at klare deres inflationsproblemer, og det kan jo ikke ske, uden at det på en eller anden måde kommer til at vanskeliggøre stillingen for os. Vi ser, at skibsfartens indtjeningsmuligheder er svækket, således som den højtærede statsminister sagde det. Jeg lagde vel mærke til, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup glædede sig over en valutafremgang. Ja, tro mig, hvis vi ikke havde haft valutafremgang i disse måneder, hvornår skulle vi så i det hele taget turde håbe at få det? Vi ved godt, at nogle måneder længere fremme vil der, selv om der ingen afgørende forandringer finder sted i Danmarks forhold udadtil, komme den dag, da vor valutaindtjening erfaringsmæssigt bliver mindre.

Jeg appellerer til den høje regering om at føre en politik, som er en samfundspolitik med hovedvægt på produktion og produktivitet. Jeg beder den høje regering om at tage mere udogmatisk på problemer som opsparring, investering og omkostninger. Jeg tror, at vejen fremover må være færre skattebyrder og større byrder på forbrug end på opsparring og en afvikling af byrderne på produktionsmidlerne.

Det er vel ikke nødvendigt at sige til retsforbundet i den høje regering, at med det konservative folkepartis tilslutning til grundskyldsiden og den bebudede ændring af grundværdistigningsloven kan man ikke regne, den vil man ikke få. Det konservative

folkeparti mener, at f. eks. den bebudede ændring af grundstigningsskylden er en byrde på produktionslivet, fordi den skal udredes af producenten, den, der benytter Danmarks jord. Den højtærede fiskeriminister ryster på hovedet. Det kan nu ikke nytte. Så vidt jeg ved, skal grundstigningsskylden betales, og da producenterne ikke får mere for deres korn og deres grise, kan jeg ikke se, at der er andre til at betale den end dem, der bruger jorden til disse formål.

Den høje regering har tilbudt os et samarbejde. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde sine tvivl, ligesom jeg har, om, hvor langt dette samarbejde kunne komme til at række. Det er jo ganske klart, at samarbejde med en regering, som består af tre partier, meget nemt kan komme til at være blot et tilbud om at tiltræde regeringsforslag, i hvilket der i virkeligheden ikke kan ændres, fordi de er resultatet af et forlig. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen citerede i den forbindelse J. C. Christensens ord om de sammenlængede forligspartier. Disse ord gælder endnu; de udtrykker jo, når alt kommer til alt, en gylden regel for parlamentarisk virksomhed, og derfor har vi næppe i oppositionspartierne nogen større tro til, at vi kan komme til at påvirke regeringens politik på afgørende måde.

Der er i denne forbindelse opstået diskussion om samarbejdet mellem venstre og det konservative folkeparti — d. v. s. „opstået diskussion“ er for meget at kalde det; der er skrevet en kronik om emnet. Den er af hr. Svend Thorsen og er i dag at finde i Politiken. Den beskæftiger sig med en ofte fra radikal side ønsket opsigelse af samarbejdet mellem venstre og det konservative folkeparti, men vi kan lige så godt tale ud om dette spørgsmål nu, for så slipper vi måske for at skulle gøre det senere. Samarbejdet mellem venstre og det konservative folkeparti er et samarbejde mellem to partier, et samarbejde, som begyndte i 1950 og er fortsat lige til dette øjeblik, og som vil fortsætte fremover. Det er et samarbejde, som bygger på den betragtning, at vi over for lovgivningsforanstaltninger af den ene eller anden karakter kan have et forskelligt syn og kan handle forskelligt — det er ligetil; men læg mærke til én ting, for den er nemlig den afgørende: fra 1953